

Kotnikova Tinca.

S koro vem, da niste poznali Kotnikove Tince. Kako tudi? Saj je že precej časa, odkar je umrla, in še takrat je bila zelo mlada.

Toda, če spomnite Kotnikove nanjo, posebno še Anico, bo gotovo postala žalostna, da bo jokala. Saj je bila Tinca ljubeznjivo detece in pridna sestra. Nikdar ni storila nikomur najmanjše neprijetnosti. Ko je bila še čisto mala, so pravili njeni starši, da tako tihega otroka še niso videli. Prav redko je zajokala. Vedno se je držala na smeh.

Ko je malo odrastla in je začela izgovarjati posamezne besede, so imeli vsi ž njo največjo zabavo. Otroci zunaj na trati, kadar jim je začela kaj praviti, največ pa starši, ko so videli, kako lepo se razvija nedolžno dete. Komaj je shodila, je že prevzela Anici službo. Ta je namreč vsako jutro pomedla namesto mamice. Pa Tinca ji je vedno jemala metlo in hotela sama pometati. In res bi bila morda že kaj opravila, pa je bila malo prešibka za tako delo. Kajti včasih jo je metla le vrgla, da je omahnila, in sta padli obe —

Pa tudi videla ni posebno dobro. Za njo je ostalo namreč skoro ravno toliko smeti kot pred njo.

Vsi pa so rekli, ker je vedno silila za metlo, da bo iz Tince še enkrat pridna deklica, ker je tako zgodaj pokazala veselje do dela in snažnosti.

In kako je znala zapeti! Stavim, da še niste čuli tako lepega otroškega glasu! — — —

Bilo je lansko leto, lepega jesenskega dne. Kotnikovi so obirali sadno drevje. Seveda je pomagala tudi Tinca. A ona je le bolj jedla — — Prinesla je res včasih kako jabolko v košarico, če ga je slučajno dobila, kajti Francek in Anica sta vse sproti sama pobrala, Jakec je pa odnašal polne košarice v shrambo.

Pozneje, ko so obrali jabolka, so šli k sosedovim na vrt. Tam so skakali in se igrali, kot je otročja navada. Seveda je bila Tinca ena prvih. Bila je neugnana.

Čeravno ni znala dosti teči, se je lovila z najboljšimi tekači in pri tem seveda vedno padala.

Kmalu se je utrudila in postala lačna. Šla je domov. Mamica so ji dali kruha, in potekla je z njim na vrt. Pojedla je kruhek in sedla na tla.

Drugi otroci so šli po gobe. Okrog Tince je bilo vse mirno in kmalu je sladko zaspala.

Kako je pa nevarno zaspati, če je kdo vroč, na svežem kraju, menda veste vsi. Takoj, ko se je Tinca vzbudila, je začutila hude bolečine. Bolela jo je glava in tresla se je po vsem životu.

Mamica jo je nesla v sobo na posteljo. Zavrela ji je hitro lipovega čaja, pa vse ni dosti pomagalo. Ni ji prav nič odleglo.

Od tedaj so se začeli žalostni časi za njene starše. Vedno je stala mamica pri bolniški postelji, noč in dan. Toda kaj — ko ni mogel nihče pomagati bolnici. Trpela je hudo, kar se ji je videlo na izmučenem obrazku.

Anica je jokala, ko je videla svojo sestrice, ki jo je tako rada imela, in je slutila, da se morda poslavlja od tega sveta. — —

Nekega jutra — ravno je solnce vzhajalo — je rekla Tinca mamici: „Oh, mamica, sedaj pa nisem več bolna.“

Hotela je vstati, toda ni imela moči. Zagledala se je nekam v strop in se zamislila. Oči so ji zlezle skupaj, še enkrat je pogledala . . . oči so ji obstale in padla je nazaj na vzglavje — —

Okolu stoječi so pa zaplakali in tega plakanja ni bilo dolgo konec — — —

* * *

Kadar pa pride praznik Vseh svetnikov, in verni kristjani okrase grobove svojih ranjkih, tudi Kotnikovi nikdar ne pozabijo male gomile svoje Tince. Anica ji vsako leto popravi grob, sestavi na črno prst križce iz belih kamenčkov. A pri tem delu se mora večkrat ustaviti. Neprestano ji nekaj sili v oči, ko se spominja nedolžne sestrice, in grenke kaplje močijo gomilo, kjer spava Tinca — — —

Taras Vasiljevec.

